

Ikt. sz.: STB/118-2/2012.

STB-30/2012. sz. ülés
(STB-87/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Sport- turizmusbizottságának**
2012. október 30-án, kedden, 9 óra 08 perckor
a Képviselői Irodaház V. emelet 520. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Tájékoztatás a magyar labdarúgás-utánpótlás képzési programjáról</i>	5
<i>Nyilasi Tibor (MLSZ) szóbeli kiegészítése</i>	5
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	10
<i>Válaszok, reflexiók</i>	16

Napirendi javaslat

1. Tájékoztatás a magyar labdarúgás-utánpótlás képzési programjáról

Előadó: Nyilasi Tibor, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója

2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Szalay Ferenc** (Fidesz), a bizottság elnöke

Lasztovicza Jenő (Fidesz), a bizottság alelnöke

Becsó Zsolt (Fidesz)

Hadházy Sándor (Fidesz)

Horváth Zoltán (Fidesz)

Kovács Ferenc (Fidesz)

Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)

Törő Gábor (Fidesz)

Vincze László Mihály (Fidesz)

Horváth András Tibor (MSZP)

Szilágyi György (Jobbik)

Dr. Vadai Ágnes (független)

Helyettesítési megbízást adott

Kovács Péter (Fidesz) Kovács Ferencnek (Fidesz)

Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz) Becsó Zsoltnak (Fidesz)

Bús Balázs (KDNP) Lasztovicza Jenőnek (Fidesz)

Hoffman Pál (KDNP) Horváth Zoltánnak (Fidesz)

Pál Béla (MSZP) Horváth András Tibornak (MSZP)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Nyilasi Tibor, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója

Gellei Imre (Magyar Labdarúgó Szövetség)

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 08 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

SZALAY FERENC (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Elkezdjük a munkánkat. Kérdezem, hogy megkapta-e mindenki az előterjesztést. Van-e az előterjesztéshez kérdés, hozzáfűznivaló, más javaslat? *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor kérem, hogy fogadjuk el a napirendre vonatkozó előterjesztést. *(Szavazás.)* A napirendet elfogadtuk. Be kell jelentenem, hogy Kovács Ferenc képviselőtársunk Kovács Pétert, Lasztovicza képviselőtársunk Bús Balázst, Horváth Zoltán Hoffman képviselőtársunkat, Horváth képviselőtársunk pedig Pál Bélát helyettesíti. Becsó képviselőtársunk helyettesítené Tapolczai Gergelyt, aki közben megjött.

Tájékoztatás a magyar labdarúgás-utánpótlás képzési programjáról

Egy napirendi pontunk van: tájékoztatás a magyar labdarúgás utánpótlás-képzési programjáról, amit megtárgyalhatunk, hiszen határozatképesek vagyunk. Köszöntöm Nyilasi Tibor urat, aki előadója a napirendi pontnak! Hadd mondjam el bevezetésként, hogy meg fogjuk hallgatni folyamatában egymás után az öt Tao-sportág utánpótlás-nevelési rendszereit. Azt gondolom, fontos látnunk, hogy hova és miképpen haladnak ennek segítségével, illetve általában milyen elképzeléseik, gondolataik vannak saját sportágaik utánpótlásáról. A labdarúgással kezdjük. Nyilasi úr, átadnám a szót.

Nyilasi Tibor (MLSZ) szóbeli kiegészítése

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója: Ez egy kicsit nehézkesen indul nekem, mert még nem nagyon jártam ilyen helyen. Tisztelettel köszöntök mindenkit! Az a megtiszteltetés ért, hogy én képviselhetem az MLSZ-t ezen a bizottsági ülésen, amelynek a témája: beszámoló a magyar labdarúgás-utánpótlás helyzetéről és képzési rendszeréről. Időben egy picit visszaugranék: 2010 őszén, az új Magyar Labdarúgó Szövetség felállása után az MLSZ megalakította a sportigazgatóságot, illetve a sportágfejlesztő igazgatóságot, amelynek fő feladatként rögtön az utánpótlással kapcsolatos feladatot adta ki. Az alapfeladatunk az volt, hogy készítsünk egy olyan programot, amely egy országos szintű stratégiai program. Ezt a programot elkészítettük, illetve ennek a programnak volt egy előzménye, hiszen 2002-2007 között már volt egy ilyen stratégiai program, a Bozsik-program, amely 2007 után elhalt, és a kérés az volt, hogy ezt a programot figyelembe véve ezt indítsuk újra, erősítsük meg, illetve változtassunk rajta apróságokat. 2010 őszével ez a program elkészült. Ennek a programnak a címe és irányvonala „A magyar tehetség útja Európa élvonalába”, tehát a Bozsik-program ezzel a főcímmel került elfogadtatásra. Nem tudom, hogy a beszámoló anyagot a tisztelt bizottsági tagok olvasták-e vagy nem; amennyiben igen, függetlenül attól, hogy mennyire mélyedtek bele, átszaladnék az anyagon, és talán egy-két mondattal ki is fogom tudni azt egészíteni.

A Bozsik-program fő célkitűzése mindig is az volt, hogy a magyar labdarúgás erejét visszahozván, a tömegesítés révén jussunk el az ország minden szegletébe, minden pontjára ahhoz, hogy a sportágunk népszerűségét visszaszerezzük, mert valamikor a magyar futball a grundok országa volt, de sajnos ez az időszak elmúlt. Valamikor a szakemberek lementek a grundokra, és kiemelték a játékosokat, most pedig eljött az az idő, amikor a szakembereknek a gyerekekhez kell elmenni, és levinni őket a grundokra, tehát ebből a szempontból a program tervezésénél ezt kellett figyelembe venni. A program fő célkitűzései – amelyek eléggé kemény célkitűzések voltak –, hogy eleve alakítsunk ki egy olyan programot, amely átlátható, hogy az egész országban kialakítsuk a nevelési rendszert, hogy átlátható finanszírozása legyen, hiteles, naprakész, ellenőrizhető regisztráció legyen, hiszen az előző időben ebből

problémák voltak, különösen a pénzek kifizetését nem lehetett sokszor követni. Ennek felállítása, elkészítése megtörtént. A programban részt vevők, illetve az igazolt labdarúgók számának növelése természetesen alapkövetelmény volt. Ahhoz, hogy ez a program jól működjön, az UEFA és a FIFA szakmai irányvonalához kellett kapcsolódnunk, hiszen ahhoz, hogy eredményesek legyünk, mindenképpen rá kell kapcsolódnunk a világ futballjára. Természetesen a férfi mellett a női labdarúgás bázisának kiszélesítése, az utánpótláson belül pedig a tehetségek kiválasztása és kiemelt, minőségi foglalkoztatása lenne a cél. Annyit előljáróban, hogy a Bozsik-programnak már volt egy ilyen része. Ahogy említettem, az előző időszakban volt egy '89-es születésű korosztály, akik ebben a programban már annak idején elkezdtek a játékot, akiket már a magyar alválogatottban is megismerhettük. Koman Vladimir vagy Korcsmár Zsolt, és még sorolhatnám, Megyeri Balázs, Gulácsi Péter, Németh Krisztián révén abból a programból, amely ennek az újjáélesztett és újra felállított programnak a folytatása – tehát maga az irány jó volt –, már jó futballistákat tudtunk kiemelni.

Ha a célkitűzések után rátérnénk arra, hogy mit is értünk el ezekből a célkitűzésekből, akkor büszkén mondhatom, hogy a programot felállítottuk, elindítottuk, nagyon erős a program, és a szakmai célkitűzések is többé-kevésbé megvalósultak. A finanszírozás feladat-és rendezvénycentrikus, egyetlenegy fillér se mehet ki úgy, ha a kiadott programokat, feladatokat valaki nem teljesítette, tehát akkor természetesen pénzelvonás vagy pénz ki nem fizetés történt. Voltak ebben fegyelmezetlenségek, de eléggé szoros ez az előírás, lassan nem tudnak kibújni belőle. Naprakészek vagyunk a sportszervezetekkel és a sportszakemberekkel, tehát ha valaki kíváncsi arra, hogy mi történt Csákváron mondjuk egy Bozsik-program keretében, akkor a kollégák gyakorlatilag rögtön elő tudják hívni a számítógépből. Annyira naprakész és pontos a regisztráció, hogy tudjuk követni, hogy mikor, hol, ki – akár körzet, akár alközpont – mit teljesített, mikor mik voltak azok az edzésfeladatok vagy egyáltalán szakmai feladatok, amiket végre kellett hajtaniuk, ebben a tekintetben tehát teljesen kézben tartjuk a program menetét, és úgy érzem, hogy ebben nagyon, de nagyon erősödtünk. Majd a későbbiek folyamán fogjuk látni, hogy a férfi és női labdarúgás tömegbázisával hogyan állunk, de nagyon örülök, hiszen előljáróban annyit, hogy jelentősen ugrott akár a regisztrált, akár az igazolt futballisták száma. A program részterülete – ha a piramiselvet követjük, akkor alulról indulunk – a gyermeklabdarúgás, amely a tömegbázis legfontosabb része, ahol 5-14 éves korban gyerekek elindulnak, tehát le kellett menni a gyermeklabdarúgásban az iskolákba, az intézményekbe és az egyesületbe. A gyermekintézményi programok, ahogy említettem, a grundokra, a kispályákra, a fesztiválokra, a tornákra épülnek – megszerettetni a gyerekekkel a futballt, behozni őket –, és aztán a gyerekek ezeken az intézményi focikon, fesztiválokon, tornákon megszeretik a játékot, és természetesen a logika szerint aztán elmennek egyesületbe futballozni.

Ezek voltak a célok, hogy ott is megmozgassunk minden gyereket, mindenhova próbáljunk elmenni. Egy példát szeretnék említeni, hogy Magyarország egyik legszegényebb körzetében, Észak-Magyarországon, Kazincbarcika, Ózd környékén nem volt látható a futball – legalábbis utánpótlásszinten –, és megalakult a Sajóvölgye Sportegyesület, amely a nulláról másfél-két év alatt 800 gyereket szedett össze. Nagyon, de nagyon szépen elmentek a kollégák az intézmények felé, és az intézmények nagyon fogékonyak voltak, hogy a gyerekeket behozzák ebbe a rendszerbe, és nagyon jó programokat kínáltunk nekik, tehát ezeket az úgymond alvó gyerekeket, akik szerettek volna futballozni, de nem volt lehetőségük, megszólítottuk, és ilyen műhelyek kialakultak. Ma már ott tartunk például, hogy ez a Sajóvölgye már nem is tud több gyereket foglalkoztatni, mert egyszerűen még nincs meg az infrastruktúrájuk. Az intézményi, óvodai, iskolai programok tehát nagyon szépen elindultak, és büszkén mondhatom, hogy 60 ezer lesz annak a létszámnak az elérése – ez meglesz 2013 nyarára –, amely az 5-14 év közötti gyerekeket fogja összeszedni. Ami a lényeg, hogy ezek a gyerekek nem kettős regisztrációval rendelkeznek, mert ma már a

program 10 év felett csak azokat a gyerekeket engedi be az intézményekből ebbe a rendszerbe, akik csak regisztrálva vannak, de érvényes versenyengedélyük nincs, ami azt jelenti, hogy nincsenek leigazolva még klubokhoz, tehát abszolút amatőr, hobbi és iskolai, intézményi futballon keresztül játsszák ezt a játékot. Úgy érzem tehát, hogy ebben nagyon léptünk előre, hiszen a főfeladat itt is az volt, hogy minél több gyereket foglalkoztassunk.

Ami a gyermekegyesületi programot jelenti, itt is a tömegbázist kellett nemcsak felfrissíteni, hanem megszilárdítani, hiszen itt már sokkal komolyabb munkák folynak. A lényeg az, hogy itt a szakmai elvárások szerint megvoltak az edzők feladatai – technikai lapok, játékgyűjtemény képzése, kreativitás ösztönzése –, és itt is nagyon szép eredményt értünk el, hiszen a gyermekegyesületi programba 1100 sportszervezet jött be, ami nagyon-nagyon-nagyon szép eredmény. Ezekben a programokban a Magyar Labdarúgó Szövetség szakmai igazgatójának az utasítására, illetve a megyei szakmai igazgatókon, alközpontokon, körzeteken és felkészítő edzőkön keresztül ezeken a csatornákon foglalkoztatjuk a gyerekeket, tehát gyakorlatilag átölelünk mindenkit, aki ebben a rendszerben benne van.

Ezek után jön a kibontakozási program, a fő célkitűzés. Ugyanazt ismételhetem, hogy az ország valamennyi településén élő fiatalhoz eljussunk, ne vesszen el egyetlen tehetség sem. Az előbb felsorolt lépcsőfokokon keresztül tudnak ezek a gyerekek eljönni, tehát itt is ismételném, hogy ha valaki felnőtt alválogatottba akar bekerülni, vagy szeretne egyszer végcélként bekerülni, akkor előtte megjárja a korosztályos válogatottat, visszamenően az elit akadémiákon, egyesületekben, utánpótlás-nevelő klubokban játszik, ezt megelőzően kiscsapatokban, amatőr csapatoknál, szóval ennek a lépcsőfokai megvannak. Ezeknek a gyerekeknek mindenképpen végig kell járniuk ezt az úgynevezett – csúnya szóval élve – számléltrát. Ebben a kibontakozási programban jön az, amikor 12 éves korban kezdődik el az igazi foglalkoztatása a gyerekeknek, és akkor kezdődik el egy fiatal kis srácnak a karrierje. Ha belegondolok abba, hogy egy kis falusi gyereknek vagy egy kistéleplülésen élő gyereknek mi a lehetősége? Az a lehetősége, hogy ezen a számléltrán végigmenjen. Nevezetesen elkezdődnek a körzetekben a foglalkoztatások – három kiscsapat jelent egy körzetet –, ezeken a körzeti kis válogatott edzéseken a gyerekek megmutathatják a tehetségüket, és ezek a foglalkoztatások az első lépcsőfokok ahhoz, hogy ha egy kistéleplülésen élő kisrác bemegy a körzeti válogatott edzésekre, akkor felfigyeljenek rá. Itt is az a cél, hogy minél több körzetben minél több gyereket foglalkoztassunk. Ahogy itt le van írva, 223 körzetben – ez is jelentősen nagy szám – évente tíz alkalommal foglalkoznak a gyerekekkel, amely körzetenként húsz gyereket jelent, és ez a húsz gyerek, akik többé-kevésbé a legügyesebbek, aztán hat edzésen, négy tornán vesznek részt, és utána fognak továbbhaladni.

Ha már a 12 éveseket mondtam, a kibontakozási program következő lépcsőfoka, hogy akkor mennek fel 12 éves kor után, 13 éves korban a nagypályára, ahol a foglalkoztatások is egy kicsit megváltoznak, hiszen itt már azért a nagypályás labdarúgás alapjaival kell megbarátkozniuk. Itt is a képességfejlesztés, a játékgyűjtemény, a tehetség előtérbe helyezése a legfontosabb. Az eddigi elért eredmény, hogy ezekből a körzetekből, régiókból, illetve alközpontokból lépnek fel a gyerekek: 70 alközpontban már 1400 játékosal foglalkozik a Bozsik-program. Itt is évente ősszel-tavasszal 3-3 foglalkozás van, és egy torna segíti, hogy azok a gyerekek, akik már továbbléptek, és egyre szűkülő körben futballoznak, a tehetségüket ott meg tudják mutatni, és itt az életkori sajátosságnak megfelelően már kiemelt képzést kapnak.

Ahogy a gyerekek mennek tovább, és elérik a 14 éves korosztályt, ez is a kibontakozási program egyik fontos állomása, hiszen innentől kezdve már a gyerekek – az elitnek, tehát a 14 éves gyerekek – több lehetősége van. Az első, hogy marad hobbiszinten, a második, hogy egyesületben játszik, vagy a harmadik, ha már nagyon tehetséges, hogy felfigyelnek rá, és itt jön nekik az első nagy lehetőség, hogy az elit akadémiákra elvigyék őket. Ezek a gyerekek ezt megelőzően a megyékben 20 megye tehetséges játékosai, tehát

húszszor húsz fő, foglalkozások vannak, és ha ezek a gyerekek a foglalkoztatások, mérkőzések révén kiválasztódnak, akkor majd mennek a régiós tornákra. Ahogy tehát haladunk: körzet, alközpont, megye, majd jön a régió, és aztán az országos kiválasztóprogramok. E gyerekek számára itt a lehetőség, hogy a számlétrán továbbhaladjanak. Amikor a gyerekek a megyei központokban megmérettetik magukat, onnantól kezdve aztán nagyon szem előtt vannak, hiszen a regisztráció révén ezek a gyerekek már igazából nem fognak tudni elveszni, mert most már egyre többen figyelnek rájuk, és egyre többen mennek a kluboktól, elit akadémiáktól, hogy az ügyes gyerekeket elvigyék. Ettől függetlenül nyolc régióban – Budapest önálló, Pest megye is önálló, az összevont Észak-Magyarország, Észak-Alföld, és sorolhatnám a többit, három megye egy régió – ezek a gyerekek ugyanúgy foglalkoztatva vannak, és majd jönnek az országos kiválasztóprogramra, ahol a nyolc régióból 110 gyerek marad: 100 mezőnyjátékos és 10 kapus. Gyakorlatilag a régiókból 12 mezőnyjátékosal, Budapest és Pest megye 14-gyel, és a kapusok szintén minden régióból 1 kapussal, Budapest és Pest megye pedig 2-2 kapussal járul hozzá, hogy ez a 110-es létszám kialakuljon. Ez az a legfontosabb 110 gyerek, aki itt a spirál révén már szem elé kerül, hiszen ezekből a gyerekekből gyakorlatilag kis hibaszázalékkal alakulhat ki egy korosztályból majd a korosztályos válogatottaknak a magja. Ezek a gyerekek minden évben Telkiben egy kiválasztótáborban szerepelnek, és felkészülnek majd az U15-ös, 15 éves válogatottak foglalkoztatására. Ezek a gyerekek ebben a kiválasztóprogramban megmutathatják technikai, taktikai és fizikai képességeiket, hiszen ez a program nemcsak abból áll, hogy a gyerekek egymás között játszanak, hanem különböző felméréseknek is eleget tesznek.

Amikor ezek a gyerekek a telki kiválasztóprogramban vannak, akkor a területi válogatottak révén azért már elkezdik a játékokat a kiválasztóprogramtól függetlenül. Ez a 110 gyerek ugyanis a rendszerben marad benne, akik aztán majd elkezdik a területi válogatottakkal a komolyabb foglalkozást, hiszen nemcsak egymás között és nemcsak bajnoki mérkőzéseket játszanak, hanem elkezdik a határ menti mérkőzéseket a különböző területeknek megfelelően – Felvidék, Délvidék, Erdély –, és ezeken a határ menti mérkőzéseken edződnek. Itt is jelentős minőségi lehetőségek vannak, hiszen évente területi válogatottként 4-4 nemzetközi mérkőzést játszanak. Ezeknek a gyerekeknek ez rendkívül nélkülözhetetlen, hiszen amikor szembesülnek a külföldi csapatokkal szembeni mérkőzéseken, akkor érzik azt, hogy mennyivel vannak előbbre, milyen hátrányokat szenvednek, tehát egy nemzetközi mérkőzés mindennél többet jelent, és ezeknek a gyerekeknek ezek a foglalkozások, ezek a nemzetközi tornák, mérkőzések óriási segítséget adnak ahhoz, hogy megedződjenek, és eggyel továbblépjenek. Innentől kezdve tehát kialakul a korosztályos válogatottaknál a 14 éves korban két keret, a 110 játékosból leszükül A- és B-keretre, tehát kétszer 20 játékosra és 2-2 kapusra. Ezek a gyerekek ebben a korosztályban, mondjuk az U14-es korosztályban aztán elkezdik az igazi profi pályafutásukat – ha lehet már ilyet mondani 14 éves gyerekről, hogy profi –, mindenesetre olyan kiemelt lehetőségek vannak, amivel ha ezek a gyerekek élnek, akkor ebből a rendszerből már nem is nagyon fognak kiesni, mert a rendszer viszi őket, hiszen nem véletlenül kerültek oda. Innen jön az, hogy a 14 éves gyerekek bekerülnek a korosztályos válogatottakba, és a korosztályos válogatott, hét kerettel dolgozván először, ahogy említettem, határ menti mérkőzéseken, utána nemzetközi mérkőzéseken, tornákon vesz részt, majd eljön az idő, amikor a 44 gyerekből 25-30-as keret marad, aki elkezd a korosztályos válogatottaknál U17-ben az Európa-bajnoki selejtezősorozatot. Természetesen nemcsak az tartozik a szakmai feladatok közé, hogy kiválasztóprogramokra vagy ilyen nemzetközi tornákra vigyük őket. A Magyar Labdarúgó Szövetségnek az a kérése, hogy havonta a 15 éves gyerekektől, tehát az U15-től fölfelé heti vagy havi rendszerességgel válogatott foglalkozásokat tartsanak, hiszen ez nélkülözhetetlen. Egy elitképzés keretében a gyerekeknek – ugyanúgy, mint az alválogatottaknál – együtt kell

dolgozni, együtt kell élniük az életüket, mert különben a csapategység nem alakulhat ki. Ezek a gyerekek tehát elindulnak majd a korosztályos válogatott mérkőzéseken, az Európa-bajnokságokon, és aztán meglátjuk, hogy hova érnek.

Bár a teljesítmények hullámzóak – hiszen nem minden korosztályban vannak nagyon tehetséges gyerekek –, hiába alakul ki egy jó csapat, mondjuk U17-ben, nincs köztük klasszisjátékos. Ennek ellenére büszkén mondom, és visszakanyarodnék az 1989-es korosztályra, amelynek az útját végigkísértük, és nagyon büszkék vagyunk rá, hogy a világbajnokságon harmadikak lettek. Amikor az a program megállt, akkor azt nagyon sajnáltuk, hiszen a mögöttük lévő korosztály elsikkadt, és nagyon büszkék vagyunk arra, hogy most, 2010 után megint volt egy európai döntős csapatunk, amely Pisont István vezetésével kiharcolta. Egy óriási pech révén magán az Európa-bajnoki döntőn nem tudtunk részt venni, hiszen a rivális, csoportbeli ellenfeink, az oroszok az orosz-belga mérkőzésen sajnos jogosulatlanul szerepeltettek egy játékosukat, amit a belgák megóvtak, és a belgák egy 3:0-s gólkülönbséggel megkapták a 3 pontot, majd egy gólkülönbséggel, de nem a pályán elért eredménnyel jutottak tovább. Gyakorlatilag tehát ezek a gyerekek ki is jutottak az európai nagydöntőbe az eredmények révén, viszont egy ilyen technikai malőr miatt – ami önhibánkon kívül történt – ezek a gyerekek elestek attól a nagy megmérettetéstől, amelyet a '89-es, Koman Vladimir, Korcsmár Zsolt, Németh Krisztián-féle korosztály megélhetett, és biztos vagyok benne, hogy az Európa-bajnokságon is tovább tudtunk volna menni, és hasonló eredményt elérni.

Ha az eredményekről beszélünk, akkor tehát ez nekünk egy nagyon fontos állomása volt az elmúlt másfél évnek, hiszen bebizonyosodott, hogy ha a programon keresztül végigmennek a gyerekek, a klubokkal, akadémiákkal együtt dolgozván, egy filozófiát követve ki tudunk olyan gyerekeket választani, tudunk úgy a klubok mellett foglalkoztatni, hogy annak meglegyen az eredménye. Büszkén mondom azt is, hogy az elmúlt napokban volt szintén a mostani 17 éves csapatnak egy Európa-bajnoki selejtezősorozata, amelyen – bár voltak nagyon jó ellenfelek, de volt kevésbé neves ellenfél is – Liechtensteint 5:0-ra, Albániát 1:0-ra vertük. Az igazi nagy falat Olaszország volt, akiket 3:2-re megvertünk, úgy, hogy szerencsére a tévéközvetítés révén elég jó nézettségű volt, sokan látták ezt a mérkőzést. Erre az eredményre nagyon büszkék vagyunk, tehát szerintem ez a mostani 17 évesekből álló csapat is nagyon erős, nagyon ütős lesz. Ez is bizonyította azt, hogy érdemes ezen a programon keresztül elindulnunk, mert jó pár olyan gyerekkel találkoztunk ebben a 17 éves csapatban is, akiket az elmúlt két évben úgymond alulról mazsoláztunk ki, és a foglalkoztatás révén kerültek szem elé.

Befejezésképpen az adatokról csak annyit szeretnék mondani, hogy míg 2010-ben az egyesületi programokban 38 ezer volt a versenyengedéllyel rendelkezők száma, addig ma már közel 60 ezer főre gyarapítottuk, tehát ez ugrásszerűen javult. Az intézményi programokban 28 ezer gyerek futballozott, aki regisztrálva van, most pedig 2013-ra, a szezon végére ezt szintén el fogjuk könnyedén érni. Ezt a szót azért merem mondani, mert már most elértük a 60 ezer gyereket. Gyakorlatilag azt gondolom, hogy ennek a programnak az ereje abban van, hogy ahogy az elejétől kezdve a gyerekeket bevonjuk a rendszerbe, nagyon szépen foglalkoztatjuk őket. Nagyon büszkén mondom, hogy ez a Bozsik-program – remélem, hogy itt a tisztelt bizottsági tagok is többször láttak ilyet, és hasonló véleményen vannak – mind a szülők, mind az edzők, mind a gyerekek körében nagyon népszerű, különösen a gyermeklabdarúgás révén. Ezek a fesztiválok, ezek a tornák egy igazi hétvégi családi hangulatot jelentenek, és pontosan azt a célt szolgálják, hogy a gyerekek a szeretett sportágukat tényleg önfeledten, bátran, a játék örömeivel, jókedvűen játsszák, szóval azt gondolom, hogy ebben a tekintetben mi büszkék lehetünk. Természetesen ennek a programnak a szakmai oldalát kell nagyon, de nagyon megerősíteni, hiszen több ezer kolléga dolgozik ebben a rendszerben. Ebben a rendszerben azok a kollégák tudnak megmaradni, akik a sok kritérium mellett – amit

egyébként a Bozsik-program tartalmaz, és amit minden kolléga megkap –, úgy foglalkozzanak a gyerekekkel, hogy azok közül egy se vesszen el. Legfőképpen a módszertannál dől el, hogy az edzőkollégák hogyan foglalkoznak velük, tehát hogy az edzésprogram levezénylését, módszertanát hogyan oldják meg, mert azt is el tudom mondani, hogy nagyon sok összehasonlítás van nyugat-európai országokkal, és az edzésanyag, az edzésvázlat ugyanaz, csak maga az oktatási módszer az, amiben esetleg nálunk még gyengeséget érzek. Azt hiszem, hogy ezek a legfőbb és kiemelt problémák, amelyeket meg kell oldanunk ahhoz, hogy a gyerekek tényleg jó kezekben építgethessék tovább a pályafutásukat.

Körülbelül ennyi lett volna az elmúlt másfél év történése. A program áll, a program működik, a lépcsőfokok megvannak, és remélem, hogy az eredmény is előbb-utóbb megmutatkozik. Ez azt jelenti, hogy hamarosan fogunk találkozni nemcsak a 19-es, hanem már a felnőtt válogatottban is olyan gyerekekkel, különösen a mostani 17 éves csapatban van már három olyan futballistánk, akiknek biztos vagyok benne, hogy három vagy négy éven belül már ott kell lenniük az alválogatottban. Akik pedig nem jutnak ilyen lehetőséghez – hiszen itt több tízezer gyerekről, sőt most már 120 ezer gyerekről van szó –, akiknek a pályafutása nem úgy alakul, ahogy tervezik, és nem lesz belőlük profi futballista, azok elmehetnek a grassroots felé. 18-19 éves korban még nem késő, hogy a futball másik ágába, a tömegfutball, a hobbisport, az amatőr futball, a grassroots irányába elmenjen, és potenciális futbalszerető emberke maradjon, aki nem fogja azt érezni, hogy kárba veszett az elmúlt 7-8 éve.

Még egy gondolatot szeretnék elmondani a női labdarúgásról. Amikor ma azt említettem, hogy egy-egy ilyen Bozsik-fesztiválra egy hétvégén több száz gyerek elmegy a szülőkkel, családtagokkal, testvérekkel, fiú-, lánytestvérrel, akkor elmondhatom azt is, hogy a női futballunkban is jelentős változás fog bekövetkezni, hiszen a Bozsik-programban 12 éves korig már eleve nagyon sok kislány szerepel. Ezekkel a kislányokkal az volt a baj, hogy 12 éves kor után el kellett őket engedni, hiszen az életkori sajátosságuk miatt már nemigen tudtak a fiúkkal együtt készülni, érthető okokból.

A Magyar Labdarúgó Szövetség 2013-tól előírja, az NB1 NB2-es kluboknak, hogy a kislányokat kötelező foglalkoztatni, magyarul U15-ben, 15 éves korosztályban kötelező lesz nekik női, illetve lánycsapatokat indítani. Ez azt jelenti, hogy azt a sok kislányt, aki a rendszerbe bejött – az utolsó regisztráció szerint már 7300, az előző 2010-es adathoz képest itt is megugrottunk, az 1500-ról felmentünk 7300-ra –, azon belül a korosztályban a kislányokat foglalkoztatni kell, és a női futball is meg fog sokkal jobban jelenni a médiában és egyáltalán a magyar futballban. Körülbelül ezt szerettem volna elmondani. Nem tudom, hogy van-e kérdés, amire még tudok válaszolni.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük. Azt gondolom, hogy jó volt a kiegészítést hallgatni. Kérdések? Hadházy képviselő úr!

Kérdések, hozzászólások

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Először is szeretnék gratulálni önöknek ehhez a nagyszerű teljesítményhez, ehhez a nagyszerű programhoz, és nagyon bízom abban, hogy ennek a folytatása a jövőben nem lesz problémás, és nem fog megakadni ez a program, hiszen a folyamatosság rendkívül fontos.

Igazából három kérdést szeretnék feltenni. Az egyik, amit a szóbeli kiegészítésben is hallottunk, hogy a szakemberképzés mennyire működik, mennyire rendszeres, mennyire stabil, és ennek milyen a szakmai színvonala, illetve ebben a kérdésben szükséges-e még további segítség, hiszen ez talán az egyik legfontosabb tényező: a szakemberképzés. Hallani

ilyen hangokat – akár sajtóban, akár szakmai körökben is –, hogy a magyar szakemberképzés az elmúlt néhány évtizedben jelentős törést szenvedett.

A másik kérdésem a játékvezetői képzésre irányul. Azt szeretném megkérdezni, hogy a tehetséges, de mégse kiemelkedő teljesítményt nyújtó gyermekek körében a játékvezetői képzés már ebben a korosztályban elkezdődik-e, hiszen itt is nagyon fontos számunkra, hogy egy megfelelő utánpótlás-nevelés induljon el.

A harmadik kérdésem az orvosi, egészségügyi háttérre irányul, hogy a sportorvosi rendszer mennyire működik, illetve ezen a területen, az egészségügy területén milyen hiányosságok mutatkoznak, és milyen módon lehetne ezen változtatni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Egyéb kérdés? Szilágyi úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Először is, én is gratulálok az MLSZ-nek a kiválasztási rendszeréhez, főleg azért, mert véleményem szerint olyan emberekre bízta az utánpótlás-programokat, amivel már a kiválasztást megalapozta, tehát jó kezekben van, viszont nekem is lennének kérdéseim.

A tájékoztatóban elhangzott, és nagyon fontos, hogy ennek a programnak szerintem talán az egyik legfőbb pozitívuma a tömegesítés, ami fontos bármely sportágnál, tehát hogy minél több fiatal sportoljon, szeresse meg a sportot, és ezzel egészségesebb életet éljen, még akkor is, ha nem lesz belőle élsportoló. A program egyik fő célja ugyanakkor az, hogy minél több tehetséges fiatal kerüljön be a válogatottba, vagy hogy profi sportoló legyen. Ennek az én véleményem szerint az egyik legnagyobb kérdése és lépcsőfoka az elitképzésnél a különféle akadémiáknak a szerepe, hogy mennyire tudnak ebbe a programba hatékonyan bekapcsolódni, és ebben részt venni.

Az a kérdésem, hogy ebben mi a tapasztalatuk, mert én különböző végleteket látok. Úgy látom, hogy a Sándor Akadémiánál nagyon sok játékos foglalkoztatnak, utána az NB1-ben a felnőtt csapatban, míg ugyanez a Puskás Akadémiánál már nem látszik olyan nagymértékben. Van-e valami elképzelése a Magyar Labdarúgó Szövetségnek arra, hogy a felnőtt NB1-es csapatokat arra ösztönözze, hogy külföldi játékosok helyett – ha azok majdnem egy szinten vannak a magyar fiatalokkal – a magyar fiatalok lehetőséget tudjanak kapni, és ne vegyék el esetleg előlük a helyet olyan külföldiek, akik nem biztos, hogy a hasznára válnak a magyar labdarúgásnak.

A tájékoztatóban olvashattuk azt, hogy jelenleg még hiányzó szabályozók megalkotásával biztosítani tudnák, hogy minden sportszervezet érdekelt legyen a játékosaik felfelé áramoltatásában. Itt milyen szabályozókra gondolnak, vagy miben tudna esetleg segíteni akár a sportbizottság ezzel kapcsolatosan? Utána pedig, hogy a támogatási rendszer a felfelé áramoltatott játékosoknak a minősége és a száma alapja legyen a támogatások elnyerésének. Ebben a jelenlegi támogatási rendszerben nincsenek-e nagy különbségek? Itt ismét arra gondolok, hogy tudomásom szerint a legjobban támogatott akadémia a felcsúti akadémia, tehát lényegesen nagyobb összegeket kapnak, mint más akadémiák. Itt esetleg mennyire lehetne a különbségeket megváltoztatni?

Az utolsó pedig kapcsolódik Hadházy képviselőtársam mondandójához az orvosi háttérrel kapcsolatban. Itt nemcsak a sportorvosi háttérre gondolok, hanem véleményem szerint a sport minden területén ma Magyarország leginkább az orvosi háttérben van elmaradva. Annak az orvosi háttérnek a megteremtésében, ami ma már elengedhetetlen a profi sporthoz, vannak-e esetleg bármilyen elképzelések a jövőben? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vincze képviselő úr!

VINCZE LÁSZLÓ MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a szót. Olyan nagyapaként szólok, akinek az unokája ebben a rendszerben – igaz, hogy még nagyon-nagyon kezdőként – zsenge fiatalemberkeként ott van a pályán. Ahogy én mint testnevelő tanár látom ezt az egész ügyet, hogy azok a jó edzők, azok a gyerekekkel jól foglalatосkodók, akik egyrészt – mint ahogy mondta Tibor – oda tudják vinni a gyereket, másrészt meg tudják tartani, ehhez nem biztos, hogy egy olyan nagy tudású futballistára van szükség, aki csodálatosan bemutatja csupán a gyakorlatokat. Ez is fontos feltétel, mert rosszat ne tanuljon a gyerek, viszont nagyon fontos a pedagógiai és pszichológiai képzettségük, érzékük, tanult képzettségük.

Kérdezném, hogy a testnevelőtanár-képzés folytán milyen elképzelések vannak a jövőt illetően. Arra gondolok, hogy sajnós – sajnós vagy nem sajnós, az élet így hozta – minden pálya nőiesedik; talán a női futball szempontjából ez nem sajnós, de akkor már sajnós, ha valaki a labdát üldözi női testnevelőként. Azt gondolom, hogy mindazon hölgy testnevelő kollégák előtt le a kalappal, akik a futballt valamikor is meg most is fontosnak tartották; hangsúlyozom, hogy én dolgoztam ilyenekkel.

Milyen elgondolások vannak arra, hogy ezeknek a száma minél szélesebb körű és minél nagyobb legyen, és milyen ösztönző rendszert sikerül majd az utánpótlás-edzők felé biztosítani? Nagyon filléres gondokkal küzdenek ugyanis az alapoknál, a gyerekfutball tekintetében a kollégák. Sajnos az utóbbi időben – remélem, hogy most már ebben változás van – úgy érzékelem, hogy lasszóval kellett a jó kollégákat odahúzni, mert valami másféle terület elvitte őket, meg a pénz, a kenyérgkérdés és sok minden, azzal együtt, hogy én úgy gondolom, hogy most erre igenis biztosítva van az adórendszer és egyéb folytán a labdarúgásnak is a megfelelő javadalmazás.

A másik dolog, hogy van-e követési szisztéma kidolgozva azoknak a gyerekeknek, akik esetleg később érő típusok, mert előfordulhat, hogy nem 18, hanem 20 éves korában jön ki a tehetsége, és ebből az úgymond tehetséges számból kiszorul, viszont helye lehetne a megyei I-ben, itt, ott, amott, és később visszafelé is tudna áramolni. Gondolom, hogy ezzel nem találom fel a spanyolviaszt, de talán javaslatként megfogalmazhatom.

Még egy utolsó, rövid felvetés. A Kárpát-medencei gyermekfutballt Kú Lajosék az Aranycsapat Alapítványon keresztül egy évtizede életben tartják és szervezik. Ebből azért kijöhetne még egy plusz oldalági tehetségalmaz – bocsánat, gyerekek, nem halmaz, rossz a kifejezés –, egy olyan létszám, ami igenis nagy-nagy értéket képviselne, és a sport, mint a kultúra része valóban a kulturális egyesítésünket is szolgálhatja, meg több mint kultúra. Én látom, hogy amikor ezek a gyerekek ott vannak ezen a tornán, Rákóczi-vetélkedőn mennek keresztül meg hasonlókon, és óriási élmény számukra, amikor a végén itt, a Fradi-pályán megméretkezhetnek.

A játékvezetésre kikanyarodva pedig, pontosan az ilyen ifjú játékvezetőkben már NB-s kerettag is van, akik ezeken a meccseken kezdtek el fújni. Valahol minden összefügg. Örülök Hadházy kolléga játékvezetést érintő tömegesítési igényének. Van mit tenni ott is, hiszen nem mindegy, hogy milyen játékvezetők vezetik a gyerekmeccseket, ne adj' isten, részrehajlást fel se tételezek róluk. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vadai képviselőtársunk!

DR. VADAI ÁGNES (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Vincze képviselő úrnak mondom, hogy ha annyira elnőiesednének a pályák, akkor nem 10 százalék alatt lenne a nők jelenléte a parlamentben, úgyhogy attól még nem kell félni. *(Vincze László Mihály: Női testnevelő tanárról beszéltem.)* Több pálya is van nyilván. Sokat hallottunk arról, hogy fizikai, technikai oldalról hogyan képzik nyilván ezeket a gyerekeket az utánpótlásba. Ez szerintem nagyon fontos, ugyanakkor azt látnunk kell, hogy a profi sportban nagyon komoly társadalmi felelősség van: az, hogy amikor odajutnak a sportolók, és egy-egy

világversenyen megnyilatkoznak, beszélnek – legyen szó toleranciáról, sportszerű viselkedésről –, ezek borzasztóan hatnak a szurkolókra.

Ezen a téren a beszélgetés, a képzés fontos lenne. Még egyszer mondom, a technikai, nyilván a sporttudás nagyon fontos, de egészen kisgyerekkorban el kell kezdeni a sportban annak a fajta gondolkodásmódnak az erősítését, hogy ez egy játék, hogy sportszerűnek kell lenni, hogy nyitottnak kell lenni a világra, hogy toleráns magatartást kell mutatni, ami különösen ráférne a magyar focira, azt gondolom. Nyilván nem önnek, hanem az MLSZ legfőbb vezetőjének kellene mondani – majd lesz alkalom –, hogy a nagyobb büntetések talán nagyobb visszatartó erővel bírnanak a pályán, ahhoz képest, amiket most tapasztalunk. Ezen a téren hogyan állnak? Én ezt nagyon-nagyon fontosnak tartom, főleg azért, mert ön beszélt a csapatszellemről, aminek azt gondolom, hogy mindig valami pozitívnak kell lenni, valamiért kell, hogy történjen, és nem valami ellen. Ebben hogyan áll ez a képzés? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Horváth képviselő úr!

HORVÁTH ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Először is gratulálok az előterjesztéshez, mert azt gondolom, hogy aki elolvasta, az pontosan láthatja azt a szisztematikus, professzionálisan felépített programot, amelyet 2010 óta folyamatosan megvalósít az MLSZ. Két kérdésem is lenne, és egy picit saját megéléssel is visszacsatolnék arra, hogy ezek a folyamatok mennyire pozitívak. Az egyik kérdésem az infrastruktúrára és az MLSZ infrastruktúrafejlesztési elképzeléseire, programjaira vonatkozik. Hogyan alakulnak, hozzá-e azokat az eredményeket? Párhuzamosan látunk a Belügyminisztérium által finanszírozott infrastruktúrafejlesztéseket. Hogy tudnak önök ezekbe bekapcsolódni? A másik pedig, amit Hadházy képviselőtársam is részben érintett, ez pedig a tanárok, edzők, felkészítők kérdése. Én azt látom, hogy ez egy nagyon kardinális kérdés. Ez az a két téma, amire rákérdeznék.

Egy picit a saját megéléseimről. Nekem volt szerencsém felkészítőnek lenni az első Bozsik-program idején, és utána nagyon hiányoltuk, hogy megszakadt ez a program, éppen ezért örömteli, hogy ez a Bozsik-program 2 néven 2010-ből újra indulni tudott. Azt gondolom, hogy ennek egy nagyon fontos mozgatórugója az a változási folyamat, amelyet az MLSZ megyei szinten létrehozott új igazgatási rendszere hozott. Azt gondolom, hogy ez egy nagyon professzionális, jó döntés volt, és látjuk ennek mindennapi eredményét. Bár az én csapatomból annak idején még NB1-es futballisták sem lettek, azonban azok a gyerekek a megyei II-es, megyei III-as vagy megyei I-es csapatainak meghatározó játékosai. A tömegbázis, a tömegsport részén is ott tudott maradni ez a program, mert nemcsak Koman Vladimirek, Németh Krisztiánok, Gulácsi Péterek származtak ebből a programból eredményként, hanem a mi helyi közösségeinkben ott lévő kis csapatok futballistái is. Remélem – mivel a számok azt mutatják, hogy egyre többen kapcsolódnak be a Bozsik 2 programba –, hogy még inkább meg tudnak maradni ezek a kistelepelelően lévő futballcsapatok.

Most már szülőként veszek részt, ott vagyok ezeken a tornákon. A leggyönyörűbb az ovisokat nézni, ahol most már hárman három ellen játszanak, és nincs kapus – először nagyon nehéz volt a szabályokat is megérteni –, és azt kell mondanom, hogy egyre több olyan csapat lesz, ahol két kisfiú mellett egy kislány is ott van, és együtt játszanak. Azt gondolom, hogy van jövője a női futballnak; ha politikusokból nem is lesz vélhetően annyi, de futballistákból biztos, hogy lesz előbb-utóbb sokkal több hölgy is.

Egyvalamit talán megfontolandó javaslatként itt bedobnék. Annak idején, amikor elkezdtem futballozni, nekem már az is öröm volt negyedikes koromban, amikor serdülőben játszottam, hogy egyáltalán megkaptam az első csukámat. Ma sokkal nehezebb, hiszen aki futballistát akar nevelni, annak először a többi sportággal is meg kell küzdenie, nem beszélve

az internetről, televízióról és egyéb más lehetőségekről, amik a gyerekkorosztálynak ma adottak.

Nekem volt olyan szerencsém, hogy abban a sportegyesületben nevelkedhettem, ahol a felnőtt csapat edzője Dárdai Pál volt, és lehetőségem volt ifjabb Dárdai Pállal is együtt futballozni hétvégén, úgyhogy nekem ebből a szempontból ott volt a példa, ott volt a minta. Itt jön be az a gondolat, amivel szeretnék itt előállni, hogy talán ezekre a rendezvényekre – egy szezonban három-négy ilyen program van – jó lenne egy-egy híres futballistát levinni, jó lenne megmutatni akár már az első Bozsik-programból kikerültekből is egy-egy fiút. Ez nemcsak a gyerekek, hanem a szülők számára is egy fontos eleme lehetne annak a szombati, vasárnapi fél napnak, és a tömegbázist egy picit tovább tudná építeni. Száz szónak is egy a vége, jó az út, sok sikert kívánok ehhez a munkához, és amiben tudunk, természetesen helyi szinten segítünk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Horváth képviselő úr!

HORVÁTH ANDRÁS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen. Már rengeteg mindent elmondtak képviselőtársaim, de engem is igazából az a része érdekelne az utánpótlás-nevelésnek, hogy az akadémiáknak milyen a költséghatékonyasága, tehát az akadémiákon elköltött pénzből körülbelül hány olyan NB1-es játékos vagy olyan élvonalbeli játékos tud kikerülni a kiválasztás során, aki aztán valóban öregbíti a magyar labdarúgás hírnevét.

A másik dolog, amiről örülök, hogy külön szó esett, ez a női labdarúgás. Szeretnék gratulálni az U19-es női válogatottunknak a remek szerepléséhez. Nagyon fontosnak tartom, mint lányos apa – nekem két lányom van –, hogy a női labdarúgás is végre bekerüljön ebbe az utánpótlás-nevelési programba, és valóban lehetőséget kapjanak azok a kislányok arra, akik szeretik a focit, és szeretnék ezt magas fokon üzni, hogy egész kiskoruktól kezdve olyan megfelelő környezetbe kerüljenek, ami ezt a fejlődést elősegíti. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szilágyi képviselő úr másodszor.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Vadai képviselő asszony mondta, hogy nagyobb büntetések kellenének. Ha nem a médiából tájékozódunk, akkor szerintem tudjuk, hogy most is szigorú büntetések vannak a Magyar Labdarúgó Szövetségnél, tehát a pályarendszabályok túl szigorúak is, de abban valóban igaza van, hogy a nevelés nagyon fontos az egyesületeknél. Nem tudom, hogy ezt tudja-e, de egy jó játékos akkor lesz jó játékos, ha egyéniség is, tehát nem lehet ráhúzni teljes mértékben egy-egy játékost egy bizonyos sémára. Hogy példaként említsem, nem tudom, tudja-e, hogy ha annak idején nem lettek volna nagyon jó pedagógusok Nyilasi Tibor mellett 18 évesen, akkor nem futhatta volna be azt a karriert, amit befutott, tehát ez nagyon fontos.

Ez kapcsolódik is a kérdésemhez, hogy nem gondolt-e arra az MLSZ, hogy az elmúlt időszakban, talán tényleg azt mondjuk, hogy a sporthoz kapcsolódóan az egyik legnagyobb dolog, amihez óriási reményeket fűzünk valamennyien, a mindennapos testnevelés bevezetése az iskolákban. Problémaként jelentkezik jelen pillanatban, hogy a testnevelő tanárok megfelelő száma még hiányzik ahhoz, hogy a mindennapos testnevelés beindítható legyen, viszont – mint ahogy említettem – a szakemberek, szakedzők, akik akár a labdarúgásban dolgoznak, egyben pedagógusok is, hiszen egy fiatal a család, az iskola, és ha sportol, akkor természetesen az egyesület is nevel. Nem gondoltak-e arra, hogy esetleg bármilyen kapcsolódási pont lehetne itt egy felépített program keretén belül a mindennapos testneveléssel kapcsolatban akár a minisztériummal egyeztetni, vagy bármilyen formában bekapcsolódni ebbe a munkába is? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e még kérdés? Én is szeretnék néhány gondolatot mondani. Az egyik, hogy nagyon régen vár az ország egy jó focira. Ez a szervezettség, amit most elmondott Nyilasi úr, meg amit olvasunk, számomra arról szól, hogy erre nagyon komoly a sansz. Nem látom a többi labdás sportágban ugyanezt a szervezettséget és ugyanezt a tudatosságot; van benne, de ennyire nem. Azt gondolom – és most már egyre több beszélgetésen vagyok túl a Labdarúgó Szövetség különböző képviselőivel –, hogy ezt a gondolkodásmódot valóban érdemes továbbvinni több sportág felé, mert ez szerintem nagyon-nagyon fontos.

A másik az edzőképzés. Tudom, hogy most már van a TF-fel kapcsolat, de egészen biztos vagyok abban, hogy ha a Testnevelési Egyetem tud nemzetközi szintű edzőket képezni kajak-kenuban, atlétikában, vívásban, akkor biztos, hogy tud labdarúgásban, kosárlabdában és egyéb sportágakban is. Azt gondolom, hogy nagyon szoros kapcsolatnak kell lennie a labdarúgásnak is a Testnevelési Egyetemmel, mert pont az a pedagógiai módszertan, ami esetenként hiányzik edzőből, a Testnevelési Egyetemen megvan. Ha ez nincs ott az edzőnél, akkor valóban nem lesz igazából jó labdarúgás sose; szerintem az edzőkön múlik a dolgok jelentős része.

A másik, amin sok múlik, az a kiválasztás. Bízom benne, hogy Szabó Tamás úr azért ül itt, hogy ebben a tudományos munkában még magasabb szintre kerüljön a labdarúgás, de az a kiválasztási módszer és rendszer, ami annak idején a KSI fémjelezte kiválasztási rendszer volt, most is hiányzik az országból, nemcsak labdarúgásban, hanem bármely más sportágban. Szerintem most is meg tudjuk mondani egy 11-12 éves gyerekről, hogy milyen fizikai paraméterekkel fog bírni felnőtt korában, milyen technikai képzettsége lehet, feltételezve a megfelelő munkát. A kérdés tehát az lenne, hogy a kiválasztás tudományos módszertana hogyan és miképpen tud ehhez a rendszerhez épülni, amit most hallottunk.

Az edzőknél nagyon nem mindegy – legalábbis én azt tapasztalom –, hogy meg tud-e élni abból a bérből, amit edzőként kap. Ha az edző nyugodtan tud dolgozni, a felkészültsége megvan, akkor megint nincsen különösebb probléma. Nem tudom, hogy ez a labdarúgásban már garantált, biztosított-e, de biztos, hogy azok a kérdések, amik az akadémiákra vagy a finanszírozásra vonatkoztak, viszonylagos választ jelentenek erre. Egyre jobban fizetett edzőink vannak, csak nem mindegy itt sem, hogy a bér és a teljesítmény, a munka teljesítménye hogyan és miképpen állítható arányba.

Le van írva, hogy Both József szakmai programja. Erről két mondatot lehetne hallani, hogy ez Both József egyedi szellemi terméke-e – én sem gondolom ezt –, vagy ki az a grémium, akivel ezt át kellett beszélni, és el kellett fogadtatni? Ez egy nagyon fontos dolog, hogy elfogadtatni, mert ha ez egy emberé, akkor a többi nem fogja elfogadni, ha viszont egy csapaté, akkor nagyon-nagyon jó a gondolat, hogy ugyanezt kell a 14 évesnek tudnia, mint majd a felnőttnek, tehát – gondolom én – egy magyar labdarúgórendszernek kell kialakulnia. Most a 17 éves válogatottat lehetett látni az olaszok ellen, ahol ha jól emlékszem, 3:2-re megvertük a hasonló korú olaszokat. (*Nyilasi Tibor: Igen.*) Fontosnak gondolom, hogy ezek a gyerekek felszabadultan, szellemesen, nagyon komoly erőbedobással tudtak futballozni. Ez szokott elmúlni felnőtt korra. Ezt a mezsgyét át tudjuk-e lépni? Ahogy én látom a labdarúgásunkban, nagyon sok ügyes gyerek van, de az állóképességükkel, erő vagy az állóképességükkel baj lesz valamiért, amikor felnőttek lesznek. Szerintem az alapozási időszak hiányzik kiskorban, de úgy látom, hogy ez a rendszer ezt is tudja kezelni, ahogy az anyagból olvastam. Ez hogyan működik?

Az akadémiákról. Nyilván Nyilasi úr elmondja, de én azt gondolom, hogy minden forint, amely bemegy bármely akadémiába, bármely edzőközpontba, nemcsak arról szól, hogy abból lesz vagy nem lesz olimpiai bajnok, hanem az egész közösségről, és nagyon-nagyon komoly dolog a közösség kérdése. Ha a sportot csak és kizárólag közösségépítésre

használnánk, azt gondolom, hogy már akkor megtérülnének ezek a forintok. Biztos vagyok benne, hogy jó helyre mennek.

A női fociról: ez egy zseniális dolog, hogy az NB1-es csapatoknak kötelező lesz női futballcsapatot (*Nyilasi Tibor: NB1, NB2.*) Akkor meg még zseniálisabb. (*Nyilasi Tibor: Elnézést, hogy közbevágozok. Olyan falat kell áttörniünk, mint a kínai nagy fal, mert az NB1, NB2 hallani se akar róla.*) De segítünk, mert mi, kosarasok a labdarúgóokra fogunk hivatkozni, és mi is elindítunk fiúk mellé rögtön nőket (*Derültség.*), meg a kézilabdások is meg fogják csinálni ugyanezt. A végén a női foci kapcsán mondanám – és ezt Vadai Ágnes képviselőtársamnak mondanám –, hogy szerintem a nők lennének a legjobban megsértődve akkor, ha nők teljesítmény nélkül bárhova a női kvóta alapján bekerülhetnének a világban. (*Dr. Vadai Ágnes: Ez így van, elnök úr.*)

Én azt gondolom, hogy a nőknek is és a férfiaknak is le kell tenniük az asztalra először valamit, hogy utána levegyenek onnan, tehát országgyűlési képviselőnek is csak az a férfi meg csak az a nő kerüljön, aki arra érdemes, és ne azért, mert a listán fel van sorolva, hogy 24 férfi meg 42 nő. Én pont a nőket féltetem ez ügyben, Vadai képviselőtársamat különösen, mert felrobbanna hiúságától, ha olyan nők kerülnének be a parlamentbe, akik egyébként nem azonos kategóriájúak mondjuk képviselőtársammal, aki Szolnokon a Varga Katalin Gimnáziumban végzett egyébként.

Nyilasi úr, ennyi lenne.

Válaszok, reflexiók

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója: Köszönöm szépen. Nagyon örülök, hogy itt a politika szele is megcsaphatott engem, mert ez egy teljesen új világ, de most már értem. (*Derültség. – Közbeszólás: Barátságos szele.*) Barátságos; néha duzzogásba megy át, de mindegy, ez benne van, csak nekem ez nagyon újszerű. Annyi kérdést kaptam, és először is nagyon szépen köszönöm, mert maga a program a gyerekekről és a gyerekekért szól. Ebben lehet hibákat találni, de maga a szándék jó – köszönöm ezt a megerősítést –, és ezt mi megkapjuk. Ezek a kollégák, függetlenül attól, hogy Both Józsefről vagy egy kis csapatnál dolgozó kollégáról van szó, nincsenek a fényben. Ez egy sziszifuszi, már-már tanári, pedagógiai munka, feladat. Valóban ezeken az embereken múlik az, hogy egyes sportágban, azon belül a labdarúgásban milyen eredmények lesznek. Ezeket a kollégákat nagyon meg kellene becsülni.

Sorjában venném a kérdéseket. Annyi kérdést kaptam, hogy nem is tudom, hol áll a fejem. Volt egy olyan kérdés az infrastruktúrával kapcsolatban, hogy mennyit segítettek a Tao-s pénzek vagy egyéb pályázati pénzek azon, hogy pályák alakultak, illetve a pályák és a környezetük jobbá vált. Nagyon sokat segített, a kiscsapatok közül nagyon sokan nagyon szépen felhasználták ezeket a pénzeket. Ajánlom, hogy a főtitkár urat vagy pedig a Tao-s pénzek elosztásával foglalkozó szakembert hívják meg a legközelebbi ülésre, ha ez még érdekes, hogy elmondja akkor részletesen, tárgyszerűen, hogy mikor mi épült, hány pálya épült, és ezek a Tao-s pénzek például hova mentek el.

Azt tudom a visszajelzések alapján, hogy nagyon sok kis klubot mentett meg ez a lehetőség, és szeretnék megnyugtatni mindenkit, hogy ezeknek a Tao-s pénzeknek a felhasználása rendkívül kemény korlátok közé van szorítva, tehát merem azt mondani, hogy itt pénzt nem lehet kivenni, kisíbolni ebből. Az infrastruktúra tekintetében: 36 műfüves pálya épült az elmúlt időben, ha jól tudom, 36-40 között van. Ezek többnyire kis pályák, viszont négy évszakosak – az öltözőkön, helyiségeken, pályafelújításokon, locsolóberendezésen, világításon kívül –, tehát a Tao-s pénzek felhasználása szerintem az úgynevezett amatőr futballon nagyot lökött. Természetesen ezt a profik is igénybe vehették, de én azért nem vagyok felelős, tehát jobb is, hogy nem tudok róla, hogy azokból a pénzekből mire ment el.

Azt tudom, hogy az utánpótlás területén ezek a pénzek jó helyre kerültek, és már látom itt a mosolyt, hogy itt lenne még kérdés, de azokra nem tudok válaszolni.

Ami a pénzeknél felmerült, hogy a Belügyminisztériumnak is van ilyen közbeszerzési lehetősége pályáépítésre, infrastruktúrára. Ez minket nem érint, ez teljesen önálló, a megyék, körzetek, települések úgy pályáztak, ahogy tudtak. Volt, ahol befogadták a pályázatot, de Szamoskéren például nem fogadták be, ami egy 370 lakosú kistelepülés. Ezt nagyon bánom, mert ott volt a Fradi Öregfiúk, 800 ember játszott, a harmadik félidő meg még jobban sikerült (*Derültség.*), de ezek ilyen kis szösszenetek. A belügyi pénzek lehívása tehát egyéni szerencse és pályázat alapján történt.

Ami az edzőképzésre vonatkozó kérdés volt, kétfajta vonulat van: van egy UEFA-rendszerű edzőképzés, amit dr. Mezey György vezet. Lehet őt bántani, de azért ő az UEFA és a FIFA ajánlásainak előírásával vezeti ezt az edzőképzést. Természetesen nagyon örülök, hogy itt volt igény és kérés arra vonatkozóan, hogy az UEFA-rendszerű edzőképzés kapcsolódjon rá a TF-re. Ez megtörtént, és végre a felek kölcsönösen megállapodtak abban, hogy egyik sem létezik a másik nélkül. Ez most már eléggé komolyan összefonódott, és mondom például azt, hogy az UEFA egy új rendszerű, Elite Youth nevezetű utánpótlás-licencet írt elő, ami azt jelenti, hogy a B-, A-licenc után jönne a pro licenc, ami azt jelenti, hogy aki a pro licencet elvégzi, az NB1-es profi csapatoknál edzősködhet. De mivel nyilván nem fog mindenki profi csapatnál edzősködni, ezért egy speciális youth-képzést írt elő és ajánlott az UEFA, amit természetesen átvettünk. Ennek a képzésnek a keretében kapcsolódott a TF rá erre a youth-képzésre, ami azt jelenti, hogy az utánpótlásképző edzőknek most már sokkal hatékonyabbnak, felkészültebbnek kell lenni, és a TF-fel együtt ez a youth-képzés most is zajlik.

Tegnap volt itt Hollandiából Európa egyik leghíresebb akadémiájának igazgatója, aki az UEFA-nál vezető szerepet tölt be, az elméleti és a gyakorlati oktatást ellenőrizte, és nagy büszkeségünkre mondjuk, hogy nemhogy elfogadta, hanem nagyon gratulált, mert a program jó. Természetesen ezek alapok, de itt millió más kritérium van még, hogy egy edző valóban jó edzővé váljon. Szeretném elmondani, hogy az elméleti képzés megvan, a gyakorlati részét Both József vezeti. Amikor azt mondjuk, hogy a gyakorlat anyag és tényleg ez a képzés, ami lemegy a megyékbe, régiókba, alközpontokba, körzetekbe, egy egységes szakmai anyagot kell leadni, hiszen ez ugyanolyan, mint az iskolában a betűírás, illetve az írás-olvasás megtanulása, ez egy nagyon sziszifuszi munka, és egységesen kell a futballban ezt is megcsinálni.

Azért mondom, hogy ez jó vonal, mert külföldi kollégákkal kapcsolatban vagyunk, előadásokat tartanak, itt volt a Barcelona, és nagy örömünkre ugyanazt a gyakorlati anyagot használjuk mi is, amit ők használnak, annyi a különbség, amit említettem is, hogy az oktatási módszertanban vagyunk elmaradva, ezt kell nekünk átvenni, kijavítani, és ebben kell fejlődni. Ahhoz, hogy az edzők gyakorlati tudása bővüljön, kapja meg a gyakorlati oktatásokat, amit Both József és a kollégák vezetnek, úgy érzem tehát, hogy ebben is fejlődünk. Természetesen magánál az elméletnél a TF bevonásának én külön örülök, hiszen az nagyon, de nagyon sokat jelent. Remélem, Gellei Imre szakedző kollégám is elmondhatja, hogy mennyit jelent egy száraz UEFA-edzőképzés mellett esetleg a TF plusz anyagát behozni, ami természetesen tanulást igényel, mert azért az nem könnyű.

Ami a játékvezetői képzést illeti – Puhl Sándor kollégám sajnos nincs itt, mert ő mindent jól el tudott volna mondani –, azt tudom, hogy azoknak a kollégáknak, akik a Bozsik-rendszerben már kiskorban foglalkoznak a gyerekekkel, a tornákon, a fesztiválokon, kötelességük a gyerekekkel úgymond elméleti képzést tartani a játékszabályokról, a viselkedési normákról, a fair playről.

Sajnálom, hogy nem hoztam be, de ha igény van rá, akkor ígérem, elküldöm, mert a Bozsik-programnak van két külön anyaga, ami az edzők viselkedési normáiról, kritériumáról

szól, egyáltalán arról, hogy mi az edzők feladata, és van maga a cselekvési program. Érdemes lenne átolvasni, nem hosszú anyag. Ebben minden olyan kérdést megtalálunk az etikától az erkölcsön, a fair playen keresztül, tehát hogy mi az edzők feladata, mi a játékosok feladata, és nem utolsósorban mi a szülők feladata. Az is egy nagy feladat volt, hogy azokat a szülőket, akik a 8-10 éves gyerekek fesztiváljára, tornájára elmennek, ne ordítozzanak, ne hajtsák őket, ne tegyék a terhet a gyerekekre, és ne a brutalitás felé vigyék el, hanem tényleg a játék öröme, a boldogság, az összetartás, a család felé, és hogy ezt a sportágot tényleg örömmel, boldogan űzzék.

Ha igény van rá, akkor ezt nagyon szívesen elküldöm, itt hagyom, érdemes elolvasni, mert ez is jelzi azt, hogy a felkészítő kollégáknak nagyon nagy a felelősségük, nagyon nagy a kritériumrendszer, aminek meg kell felelniük. Természetesen állandó foglalkozás kell nekik is, hiszen ahogy hallottuk, a profi csapatoktól lejjebb megyünk, akadémiákban, egyesületekben, kis körzetekben mondjuk, ahol a kollégák dolgoznak, a szakmai tudás valóban nem csúcs, de mivel nekik kötelező volt UEFA B-licencet – az a minimum – elvégezni, ezért azok a tudások megvannak. Ami náluk, az edzőknél a bérezést illeti, a Borszik-programban szintén van egy előírt rendszer, hogy azok a kollégák, akik a rendszerben benne vannak, a feladatuknak megfelelően félévente, a programok elvégzése, a programok ellenőrzése után megkapják azt a kis pénzüket, ami ki van írva nekik, tehát a körzetvezető edzőktől kezdve az alközpontvezetőig. Ezek nem horror pénzek, viszont jelentős javulást jelentenek, mert eddig ezek az úgymond hangyaszorgalmú kollégák nem is kaptak pénzt. Nagyon örülnek neki, és ezek a pénzek tényleg fel vannak szabadítva abban a pillanatban, ha le vannak kontrollálva, le vannak ellenőrizve.

Az akadémiákkal kapcsolatban. Szeretném, ha napirenden kívül megkérhetném Gellei Imre kollégámat, hogy egy pár szót szóljon a Tao-s pénzek ellenőrzéséről és arról a munkáról, amit ez a munkacsoport végez, ami most felállt. Ha igény van rá, akkor röviden elmondaná, hogy hol tart a Tao-s pénzek ellenőrzése, vizsgálata, mi a kritériumrendszere, melyek azok a klubok, amelyek Tao-s pénzeket kapnak. Már itt említették a tisztelt bizottsági tagok, hogy valahol több pénz folyik el, vagy legalábbis valakik több pénzt kapnak. Ezt megelőzően csak annyit szeretnék hozzátenni, hogy eljön az idő pár éven belül szerintem, amikor a Labdarúgó Szövetség szépen lassan, ha nem is kivonul az akadémiai finanszírozásokból, rá fogja kényszeríteni a klubokat, hogy piaci alapon működjenek az akadémiák.

Ez azt jelentené – egy példát mondom –, hogy mondjuk van egy Partizan Belgrade, egy szerb csapat, ahol kinevelnek egy gyereket, és azt a gyereket megfuttatják; nem jegelik, hanem már 18 éves korban a tehetséget berakják a nagy csapatba, és eladják 29 millió euróért, és abból a 29 millió euróból öt évig élnek. Hamarosan eljön itt is az az idő, amikor ezek a pénzek, ha nem is tűnnek el, de szépen kevesebbek lesznek; ezzel is rákényszerítik a klubokat a minőségi képzésre és az akadémiai foglalkoztatásokra. Ha most megengednék, akkor megkérném...

ELNÖK: Lesz Tao-tájékoztató, amire a labdarúgás is jön, szerintem egy-két hét múlva.

GELLEI IMRE (Magyar Labdarúgó Szövetség): Ha már a Tibi felkért, hadd szóljak pár szót. *(Derültség.)*

ELNÖK: Tessék, Gellei úr! Természetesen lehet.

GELLEI IMRE (Magyar Labdarúgó Szövetség): Nagyon nagy tisztelettel köszöntöm a sportbizottságot!

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója: Gellei Imre kollégámat megkérem akkor, hogy mentesítsen.

GELLEI IMRE (Magyar Labdarúgó Szövetség): Nagyon nagy élvezettel hallgattam a visszajelzéseket, és úgy érzem, hogy szakértői kör jött itt össze. (*Derűlttség.*) Igen, mert vannak olyan nehézségeink nekünk, akik már itt több évtizede benne vagyunk ebben a játékban, hogy ami a szervezettséget illeti, az első és a második Bozsik-program is úgy gondolom, hogy minden körülmények között azt erősíti, hogy együtt, egymásért nekünk egy olyan játékot kell megvalósítani, mint a futball. Nem mondta el a Tibor, hogy az U17-esek ragyogó teljesítménye mögött két év nagyon komoly együttlétet kellett ahhoz, hogy először a 110 játékosból, aztán utána a 33-ból hogy szűrték meg ezt az állományt.

Gyurinak is nagy tisztelettel szeretnék válaszolni az akadémiákkal kapcsolatban. Két évig vezettem a felcsúti Puskás Ferenc Akadémiát, és 22 korosztályos válogatottunk van. Ezek az akadémiák az MTK Akadémia kivétel öt éves, fiatal akadémiák. Hála istennek, Gyurcsó Ádám már nemzeti válogatott lett, Szolnoki Roland ott játszik az NB1-es Videoton csapatában. Nagyon sok olyan játékosunk van, aki az NB2-es csapatot erősíti, de ugyanígy van az akadémia képzés nélkül is egy paksi részleg. Szabó Jani, aki világbajnoki bronzérmes volt, a Böde Dani, Fiola Attila és a többiek mind helyi erők, tehát nagyon-nagyon fontos az, hogy semmiképpen ne szembeállítsuk az akadémiái képzést a többiekkel. Nagyon-nagyon-nagyon lényeges, hogy igen, valóban a közösség összetartó erejével a futball az akadémiákon keresztül egy elitképzést kaphat.

A kiválasztást is érintettük. Sokkal, de sokkal körültekintőbben kell eljárunk az akadémiái képzés kiválasztásánál, minden gyereket meg kell szűrünk. Emlékszem, hogy volt egy olyan gyerekünk a Vasasnál, a Pál Zoli, akit negyedszer kellett lecserélni, és hála istennek, ő még él, de meg kellett műteni a szívével, mert olyan betegsége volt, tehát nagyon-nagyon fontos az előszűrés. Az a szakmai bizottság, amiben most a Tamással együtt felhatalmazást kaptunk, pontosan azt jelenti, hogy túl sok pénzt kínált nemcsak az akadémiáknak, az utánpótlás-nevelés bármelyik szegmensének az állam ahhoz, hogy ne kérjen vissza, bizonyos kérdéseket ne tisztázzunk. Én úgy gondolom, hogy ez mindenképpen a következő időszak feladata lesz.

Egy területről hadd szóljak, ez pedig az orvosi háttér. Ez egy nagyon-nagyon-nagyon lényeges terület. Én úgy érzem, hogy nekünk mindent el kell követnünk annak érdekében, hogy egészséges gyerekeket tudjunk edzeni, és örülök nagyon, hogy itt látom a Misit. Bizony, kellett egy olyan műhelyt összehozni minden akadémia mögött – és ebben a kórházak is döntő jelentőséggel bírnak –, hogy ezeket a gyerekeket úgy tudjuk minden helyzetben tartani. A nemzetközi megmérettetés mindenféleképpen egy másfajta minőséget jelent. Nagyon-nagyon fontos a nemzeti öntudat erősítése mindenféle helyzetben, és nagy örömmel hallom, hogy a határ menti területeken is lesznek olyan alközpontjaink, akiket tulajdonképpen bevonhatunk. A futball egy ilyen közös, szép játék. Nagyon örülök, hogy szólhattam. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Maradjon is ott, Imre, mert hátha...

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója: Egy dolog még – köszönöm, hogy az Imre említette – a sportorvosi helyzettel kapcsolatban. Gondjaink vannak nemcsak nekünk, hanem általában. Javasolnám halkán, hogy egyszer esetleg az orvosi bizottságunk is eljöhetne, és beszámolhatna arról, hogy hol tartunk, mert ez szerintem nekünk is megkönnyítené az életünket. Ez azt jelenti, hogy Varga Péter Pál úr vezetésével van egy komoly orvosi bizottságunk Merkely professzorral. Szeretném, ha ők elmondanák, hogy hol tartunk, mik azok a régiós, megyei vagy esetleg centralizált budapesti

lehetőségek, ahol a gyerekeket szűrjük, vizsgáljuk, leellenőrizzük, tehát magával a sportolás helyzetével nagyon, de nagyon jó lenne foglalkozni, mert ez egy kritikus pont.

Ha már itt tartunk, vannak kezdeményezések, mint például most is Gellei Imre és Szabó Tamás úr vezetésével lesz egy orvosi központ, ahova fogjuk tudni a gyerekeket vinni. Nekünk Telkiben nagyon jó lett volna egy olyan orvosi centrum, ahol beülnek a kiválasztóprogramokra a gyerekek, sőt még az alválogatottól kezdve le az egész szortimentbe, ahol több száz gyereket, akár felnőtt profi futballistát is tudnánk mérni például egy olyan háromdimenziós szívultrahang géppel, ami most ebben a centrumban van. Tudom, hogy ezek vágyálmok, a jelenlegi gazdasági helyzetben nagyon nehéz erre pénzt fordítani, de azt hiszem, hogy az egészségünk nem pénz kérdése.

Nagyon kapkodok, mert nagyon sok kérdést kaptam. Visszatérve a játékvezetői képzésre, azoknak a gyerekeknek, akik a futballt abbahagyják 17-19 éves korban, lehetőségük van arra, hogy ha ők játékvezetők akarnak lenni, az MLSZ-nél, ugyanúgy, mint az edzőképzésben, rögtön be tudnak kapcsolódni, tehát ezzel szerintem nincs baj. Ami még talán megválaszolandó kérdés, az a testnevelő tanárokkal kapcsolatos. Én nagyon boldog lennék, ha a mindennapos testnevelés tényleg beindulna. Tudom, hogy sokan ezt nem nagyon veszik jó néven, de visszagondolva a gyerekkoromra, az nekem minden nap ünnep volt, amikor tesiórára mentem. Diszkalkuliás vagyok, és ezek után érthető, hogy inkább futballoznék, mint számolnék.

A viccet félretéve, ezt nagyon szeretném, mert az intézményi Bozsik-program úgy működik, hogy ha egy iskola jelentkezik a Bozsikra, akkor ott a testnevelő tanárnak vagy az iskolába beengedett B-lincences edző kollégának heti két focifoglalkozást kell tartania a tesiórákon kívül, és elvinni havonta egy tornára, fesztiválra. Ezért az iskola évente 200 ezer forintot kap eszközvásárlásra, és a gyerekek esetleg így maradnak a futballban, és ha megtetszik nekik, akkor aztán utána csatlakoznak az egyesületekhez. Ahhoz, hogy egyáltalán érdemes legyen iskolai foglalkoztatásról beszélni, tényleg az kellene, hogy egyrészt a mindennapos testnevelés keretében beengedjék a futballt, de szerintem vannak rivális sportágak – mondjuk a kosárlabda –, akik elszívó erővel hatnak. Tényleg óriási a rivalizálás a gyerekek között, hogy futball, kosárlabda, kézilabda vagy esetleg más. Nagyon örülnék, ha ezek a sportágak megférnének a mindennapos testnevelés keretében. Mi úgy képzeltük el, és az volt a javaslat, hogy ha be tudunk menni az iskolákba, akkor nagyon sok olyan kollégánk van, akik elvégezték ezeket az edzőtanfolyamokat, akik az iskolai testnevelésbe be tudnának kapcsolódni. Természetesen nem egy komoly edzésről, hanem a játék megszerettetéséről van szó, és olyan gyakorlatokkal bemenni, amivel a gyerekek élvezik a futballt, és hátha a futballnál maradnak, és ott tudjuk tartani őket.

Amennyiben az iskola nem igényli, akkor viszont kap hozzájárulást az a testnevelő tanár, akinek van affinitása, hogy a testnevelési órák mellett egy kicsit futballt oktasson. Szintén egy gyorstalpaló révén az MLSZ-nél el tudja ezt végezni, megkapná hozzá a licencet, és akkor úgymond nagyobb ismeretanyaggal tudna a testnevelési órákon kívül a Bozsik-program szempontjai szerint mérni, tehát nekik is van lehetőségük, erre ők is kapnak pénzt, ezt mind az MLSZ garantálja a lefektetett szabályok szerint.

Volt egy olyan kérdés, hogy nem mindenki a profi klubokban fogja folytatni a pályafutását. Most a Magyar Labdarúgó Szövetség meghúzta a szíjat, és az NB1-ben marad a 16 csapat, NB2-ben 16 vagy 20 csapat, ez még változik, és minőségibb NB3 lesz, és ezáltal a megyei is. Amit tehát szeretnék mondani, hogy azok a gyerekek, akik kiöregednek 18-19 vagy húszéves korban, nem a nagy csapatoknál játszanak, azok ne mondják azt, hogy kár volt nekem itt eltölteni 7-8 évet, hanem lesz lehetőségük, hogy jobb csapatokban játsszanak. NB3-ban érdemes lesz, nemcsak a pénz miatt, illetve nem elsősorban a pénz miatt, hanem hogy kulturált körülmények között, jobb pályákon futballozhassanak, és a vágyaikat ott váltsák valóra.

Elmondom, hogy nekem van egy fiam, a nagyobbik, akiből nem lett NB1-es játékos, viszont a lelki békéjét megtalálta egy III. kerületi TVE-nél, amely a hagyományos futballkultúrát képviseli – a magyar volt, a baráti társaság, a szeretet –, és onnan edzősködik a gyerekekkel, tehát ilyen műhelyek vannak, és ezekben a műhelyekben mindenki meg fogja találni a lelki békéjét és a sportolási lehetőségét. Ez is nagy áttörés lesz, hogy az NB2-es klubok nem nagyon örülnek a szűkítésnek, viszont a kényszer nagy úr. Remélem, hogy a Labdarúgó Szövetség talpon marad ebben, és ezt végig fogja vinni, mert ez nélkülözhetetlen ahhoz, hogy NB3-ban, megyeiben futballozzunk.

A Kárpát-medencei futballal kapcsolatban: nagyon örülök a felvetésnek, beszéltünk erről. A Magyar Labdarúgó Szövetségnek egyébként kiemelt feladata az, hogy az említett régiókat úgy készítse elő, hogy ezekben a régiókban a foglalkozások úgy történjenek, hogy a régiók a határ mentére települjenek, és ahogy említettem – Délvidék, Felvidék, Erdély, Kárpát-medence –, a környező országokkal szoros kapcsolat legyen. Ami kiemelt feladat az akadémiáknak is, hogy kövessék nyomon, sőt szerződéseket kell kötniük a határon túli magyar szervezetekkel, és különösen intézményekkel, egyesületekkel, hogy a gyerekeket elhozzák. Nagyon sok és jó példa van erre, tehát köszönjük a kérdést, ez működik, és biztos, hogy jobbá fogjuk tenni, ha esetleg a kollégák jönnek. Az etikai kódexről beszéltünk, ami az edzőkollégáknak szól. Ki van emelve az etikai kódex, azt szó szerint be kell tartani, a gyerekeknek pedig ugyanígy. Amikor a gyerek 6-9 éves korban meg van erre tanítva, azt hiszem, hogy az utána az életét végigkíséri. Természetesen vannak kivételek, de ahol több tízezer gyerek futballozik, ott a sok jó mellett – remélhetőleg kevés – rossz is akad.

Visszatérve az anyagra, azért jó ez az anyag, mármint a kollégák számára, mert fellapozza, és egyszerűen tudja, hogy mikor mi a feladata, mik a kötelességei, amit be kell tartani, és amennyiben nem tartja be, akkor nem kapja meg azt a kis pénzét, tehát itt is le van korlátozva mindenkinek a szerepe. Nem tudom, hogy maradt-e ki valami.

A női futballnak nagyon örülök. A csoda folytán az utolsó percben az északírek ellen egy selejtező meccset elvesztettünk, utolsó percben kapott góllal, majd pedig az utolsó utáni percben – szerintem nem volt bent a labda, de ez lényegtelen – a 19 éves lányok továbbjutnak. Gratulálok a technikai kollégáknak, akik előtte a harmadik félidőben a játékvezetőkkel egy nagyon szép, hangulatos vacsorán és egyéb körülmények között úgy láttatták, hogy gól volt. Egyébként gól volt, visszanéztük. Nem biztos, hogy megadják, de a lányoknak nagyon nagy öröm, hiszen ahol 1350 lány futballozott eddig Magyarországon, ahol nem tudtuk a klubokat rávenni arra, hogy foglalkozzanak a lányokkal, azok a lányok, akik iskola, tanulás, munka mellett jönnek le futballozni, ezt mind figyelembe véve ez egy óriási eredmény, hogy továbbjutottak.

Ezért is öröm az, hogy az új program pillanatokon belül megjelenhető lesz a lányoknál, és remélem, nemcsak szurkolókat, hanem politikus asszonyokat is fogunk látni a lelátón (*Derültség. – Dr. Vadai Ágnes közbeszólására:*) Nem? Hát akkor nem tudok már csábításként mit elmondani. (*Derültség.*) Körülbelül ennyi. Nem tudom, mi maradt még. Az edzőképzés megvolt, orvosi bizottság megvolt, nem tudom, még mit hagytam ki. (*Többen egyszerre: Minden megvolt.*) Jó, akkor elég volt belőlem, úgy látom. (*Derültség.*)

ELNÖK: Köszönjük. Van-e még esetleg bárkinek hozzáfűznivalója? Röviden Szilágyi úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Nekem csak annyi lenne, hogy az orvosi háttérrel kapcsolatosan elsődlegesen nem is csak arra gondoltam, hogy amikor egy játékosnak bármilyen sérülése van, akkor minél szakszerűbben forduljon orvoshoz. Abban vagyunk esetleg lemaradva, és tudom, hogy ezek tényleg vágyálmok, de azért már 5-10 évvel ezelőtt

voltak olyan csapatok – mondjuk említhetem a Kijevet, hogy ne nyugatra menjünk –, ahol úgy kezdődött egy edzés, hogy a játékosok másfél órával előtte ott voltak.

GELLEI IMRE (Magyar Labdarúgó Szövetség): Engedd meg, hogy nagy tisztelettel meghívjalak Székesfehérvárra, Mohácsi doktor úrnak a Villa Medicájába, ahol be fogjuk mutatni, hogy milyen szűréseket végzünk, milyen vizsgálatokat tartunk, még mielőtt akadémistává válik egy-egy gyerekünk.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Jó. Én erre gondoltam tehát, hogy az edző tudja azt, hogy milyen állapotban van, mennyire terhelhető a gyerek adott esetben, hiszen a szakmán kívül... A szakmához hozzátartoznak azok a – nektek nem kell bemutatnom – élettani dolgok, hogy például egy alap-állóképességet lehet, ugyanakkor egy speciálisat már egyre nehezebb fejleszteni. Az az orvosi háttér, ami megmutatja azt az edzőknek, amit jó szemmel láthatnak, de nem biztos, hogy tudják, hogy a játékosaik adott esetben mennyire terhelhetőek. Ennyi volt, köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Horváth képviselőtársunk – utolsóként, ha lehet –, bár nem biztos, mert lehet, hogy aztán reagálnak is.

HORVÁTH ANDRÁS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen. Nem akartam megszólalni, csak itt megütötte a fületem. Azt gondolom, hogy nem olyan jó, hogy Fehérváron, egy magánorvosi rendelőben zajlanak ezek a vizsgálatok. Azzal se értek egyet, hogy a mozgásszervi vagy térdsebészek, szintén fehérváriak, különféle magánrendelőkben látják el a feladatukat, napi húsz órát műtenek, amiben előbb-utóbb hibázási lehetőség is lesz.

Azt gondolom, hogy ha már ezeknek a gyerekeknek – főleg az utánpótlásnál – az orvosi előszűréséről és mindenéről beszélünk, akkor ez az állami egészségügynek lenne a feladata, ezt állami keretek közt kellene megoldania. Arra kérem képviselőtársaimat, hogy azt tegyék lehetővé, hogy ha arról beszél Gellei kolléga, hogy le kell jönni Fehérvárra megnézni, akkor ne a Mohácsi doktor úr magánrendelőjébe vigyék a gyerekeket, hanem a Fejér megyei Szent György Kórház erre kialakított rendelőrészébe, hiszen ott dolgoznak olyan térdsebészek, ahova a teljes magyar élsport a jégkorongtól a kézilabdán át, a futballon keresztül jár, és ne egy magánrendelőben kerüljenek ezek a pénzek elköltésre. Köszönöm szépen.

GELLEI IMRE (Magyar Labdarúgó Szövetség): Hadd segítsek annyiban, hogy a doktor úr, a doktornő és a többiek is ugyanezt a háttérrel biztosítják.

HORVÁTH ANDRÁS TIBOR (MSZP): Igen, csak ők sem a kórházban, hanem mindenféle magánrendelőkben.

ELNÖK: Azt gondolom, hogy az alapgondolat az, hogy az Országos Sportegészségügyi Intézetnek az elkövetkező időszakban a helyzet magaslatára kell kerülnie, ezen keresztül a sportorvoslás megyei rendszereinek is, a kutatási tevékenységnek is és a különféle szakellátásnak is.

Hogy ez pontosan hogyan zajlik, hogyan nem, ezt azért mindannyian tudjuk, hogy mindig voltak, vannak olyanok, akik hol ezt, hol azt, hol amazt a gondolatot támogatva megfűrjék, hogy végre egyszer egy egyenes út legyen. Én azt gondolom, hogy a székesfehérvári gondolat azért jó, mert ha mondjuk regionális gondolkodás fog egyszer ne adj' isten vezetni minket ez ügyben, hogy mondjuk Fehérváron, Pécsen, Győrben,

Debrecenben, Budapesten legyenek ilyen központjaink, állami központok, az ottani klinikák, egészségügyi központok, nem tudom, mik, lássák el a feladatot, a Sportkórháznak pedig a tudományos munkát kellene koordinálnia. Állítom, hogy ez a megoldás, csak még mindig vannak különféle vonalak ez ügyben, de szerintem előbb-utóbb eljutunk oda, hogy ez működjön.

Ha nekem például fáj a fogam, akkor nem az egészségügyi ellátásba megyek el, hanem egy magánorvoshoz, és ugyanúgy egy labdarúgásnál, ha úgy gondolja, hogy az állami vonal nem képes azt az elvárásrendszert biztosítani, amire nekik szükségük van, akkor fogják magukat, és elmennek a magánrendelőbe. A szolnoki kosarasok Kecskemétre járnak át a Honvéd Kórházba, illetve azoknak az orvosaihoz járnak át, tehát én azt gondolom, hogy ez szabadon választott. Akkor befejeztük, mert a végén még elmegyünk olyan politikai irányokba, hogy Nyilasi úr a végén itt marad közöttünk (*Derűtség.*), és különféle megoldási lehetőségekkel fogja bombázni a bizottságot.

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportágfejlesztési igazgatója: Főleg úgy, hogy nem is hagytok szóhoz jutni. (*Derűtség. – Horváth András Tibor: Alig beszéltél valamit.*)

ELNÖK: Az orvosi háttérre viszont hadd mondjam, hogy tegnap volt egy megbeszélésünk, az öt Tao-sportágról, és azt a javaslatot fogjuk tenni az öt Tao-sportág elnöksége felé, hogy az öt sportág különítsen el forrásokat különféle eszközbeszerzésre együtt, különféle, az orvosi háttérrel biztosító rendszerek kialakítására például. Azt gondolom tehát, hogy ez is egy nagyon komoly dolog lehet, hogy ne csak egy sportág, hanem a többi is ki tudja használni ezeket a lehetőségeket.

Az egésze mondanám akkor, amivel kezdtem, még egyszer megismétlem: a rendszer, amit itt látunk, kiváló, és én biztos vagyok benne, hogy mindenki fogja tudni használni, aki akarja egy picit ezt a rendszerszemléletű programot, ami ritka a sportban. Hála istennek, ez jó így, az idő dönti el, hogy ez hova jut. Ha a szisztematikus források rendelkezésre állnak hosszú távon, akkor ebből lesz eredmény, ha a szakemberképzés és a többi, amiről beszéltünk, mögé áll, akkor azt gondolom, hogy nem lehet ebből baj, és ahogy Gellei Imre úr mondta, tényleg nemzetépítő erő a sport, a leginkább a labdarúgás.

Tetszik, nem tetszik, szerte a világban a labdarúgásra politikai rendszereket lehet felépíteni. Az '54-es világbajnokságon második helyezett csapat nem véletlenül nem jött be Budapest központjába vonattal, mert féltek tőle, hogy a szurkolók, akik kimennek, azok akár rendszert válthatnak. Nyilván mindenki pontosan tudja, hogy ez milyen erő, és szerte a világban így van. Nekünk nem feltétlenül háborút kell a labdarúgással viseltetni, hanem pozitív irányban, azt gondolom, hogy egy olyan dolgot kell az országban elérni, ami mindenki számára azt hozza, hogy jó dolog magyarnak lenni. Lehet, hogy patetikusnak tűnik, de a labdarúgáson keresztül ezt azzal is el lehet fogadtatni, aki ezt soha nem akarta, mert van egy pont, ami köré lehet szervezni az életünket.

Női labdarúgás. Itt Szabó Laci mondja – az amerikaiak ebben is milyen zseniálisak –, hogy az amerikai futballt a női futballon keresztül tudják a leginkább eladni, mert ha az anyukák futballoznak, a nőtestvér futballozik, ahhoz ki fog menni a család, a gyerekek, az apukák, és ezen keresztül nagyon sokakat tudnak vonzani. Egy Beckham-igazolás Amerikában arról is szól, hogy az a jóképű fiatalember hogyan vonzza a lányokat, tehát képviselő asszony, legyen szíves bemenni a labdarúgó-mérkőzésekre nagy sebességgel. (*Dr. Vadai Ágnes: Ezt a szexista megjegyzést! Immár a második! – Derűtség.*)

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Arra, amit mondott az előbb – a sporton keresztül akár a politika és az Országgyűlés közelebbi kapcsolata –, nagyon jó példa volt a legutóbbi

válogatott mérkőzés. Meggyőződésem, hogy talán tíz diplomáciai találkozó sem ért annyit, mint az az egy mondat, ami ki volt téve a szurkolók által a stadionban, hogy „Mindannyian Attila unokái vagyunk”. Ez Törökországban nagyon nagy publicitást kapott, szerintem közelebb hozta a dolgokat, és azért hadd legyek büszke arra, hogy ezt Vona Gábor, a Jobbik elnöke mondta. *(Derültség. – Közbeszólások.)*

ELNÖK: Az „Isten ostora”-vonalról eljutottunk a labdarúgáshoz. Jó, akkor ezt itt befejeztük. Köszönjük szépen, hogy itt voltak velünk, és tájékoztattak minket. Szeretnénk, ha Varga Péter Pál urat elhoznák, és a Tao-s megbeszélés kapcsán egy nyolc mondatot el tudna mondani az egészségügyi dolgokról a legközelebbi alkalommal, mert azt gondolom, hogy ez jó lenne, és megköszönnénk, ha az etikai kódexet megkaphatnánk, mert ezt nagyon-nagyon fontos dolognak tartom. Nyilván folyamatos beszélgetésben kellene maradnunk. Ha úgy gondolják, hogy jönni kell, akkor szóljanak; mi egy fél éven belül úgymint szólunk, hogy megint találkozzunk. Köszönjük szépen. *(Nyilasi Tibor: Köszönjük szépen. – Taps.)*

(Az ülés befejezésének időpontja: 10 óra 34 perc)

Szalay Ferenc
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Várszegi Krisztina